

Швенди (Вюртембергъ), училъ при Албертъ Шахлайнеръ и Кличка въ Прага, сега е професоръ въ Виенската музикална академия (църковно-музикаленъ отдѣлъ). Творби: две симфонии и други пиеси за оркестъръ, два струнни квартета, единъ клавирквинтетъ, нѣколко меси, единъ Те Думъ, 3 сонати, каденци и прелюдии за органъ, клавирни нѣща, пѣсни, хорове. Писалъ: „Изкуството на хоралното аккомпаниране“ (1907), „Хорални солфежи“, „Литургийното хорално пѣние въ службата“ и пр.

Шпрингеръ, Херманъ — Springer, Hermann—музикаленъ изследвателъ и критикъ, род. 9 май 1872 въ Дьобелнъ (Саксония), училъ въ университетитѣ на Лайпцигъ, Берлинъ и Парижъ, до 1927 главенъ библиотекаръ на музикалния отдѣлъ при Пруската национална библиотека. Трудове: „Нови материали къмъ историята на операта въ Италия презъ XVIII в.“ (1921), „Научна и плодovitа музикална библиография“, „Норми и погрѣшни начала на музикалната критика“ (1924) и др., както и изследвания върху нотната типография. Ш. е членъ на управителното тѣло на Съюза на нѣмските критици, председателъ на библиографската комисиия при М.М. Д. и др.

Шрекеръ, Францъ — Schreker, Franz — значителенъ модеренъ компонистъ, род. 23 мартъ 1878 въ Монако, ученикъ на Робертъ Фуксъ въ Виена, 1911—920 — преподавателъ въ Музикалната академия тамъ, следъ което заема поста директоръ на Академическата висша школа за музика въ Берлинъ — до 1932. Ш. заема едно отъ първите мѣста между опернитѣ компонисти на съвременността: той е театрална натура — нѣщо, което се отразява и въ концертната му музика; подъ влиянието на импресионизма на Шойнбергъ, и чувствената лирика на Пучини, Ш. си създава собственъ музикално-драматиченъ стилъ. Текстоветъ, които самъ той си пише за всички творби, иматъ единъ чувственъ характеръ, достигащъ до невропатия. Звуковата цвѣтистостъ и линеарниятъ контрапунктъ съставятъ съществени белези на Шрекеровия стилъ. Употрѣбата на акор-

дови инструменти: челеста, хармонийумъ, арфа и пиано, и изкуството поддѣление и групиране на инструментитъ, предаватъ на неговия оркестъръ едно голѣмо богатство отъ ярки цвѣтове. Творби: увер-

Францъ Шрекеръ

тюра „Екеардъ“, „Фантастична увертюра“, „Романтична сюита“, симфонична увертюра (съ органъ), „Анданте“, танцовата пантомима „Рождения день на инфантата“, танцовата сюита „Рококо“, танцовата алегория „Вѣтърътъ“, „Четири малки пиески“ (1930) за оркестъръ, камерна симфония за 23 солови инструмента, „Рундфункъ-сюита“ и „малка сюита“ за камеренъ оркестъръ (1931), „Лебедова пѣсенъ“ за смѣсенъ хоръ и оркестъръ, 116-ти псаломъ за 3-гласенъ женски хоръ; „Аве Мариа“ — за пѣние и органъ, оперитѣ: „Далечниятъ звукъ“, „Нарисуванитъ“, „Играчката и принцесата“, „Звучащитѣ сфери“, „Червената смъртъ“, „Копачъ на сѣкровище“, „Ирелое“ и „Пѣящиятъ дяволъ“; танцовата игра — „Испански празникъ“, нѣколко опуса пѣсни, последниятъ отъ които „Витманъ-цикълъ“. Ш. е основателъ на „Виенския филхармониченъ хоръ“ (1911) и пръвъ неговъ ржководи-